

ватъ да се посребряватъ отъ изгрѣващия день, той слиза — твърдъ и гордъ, минава изъ навалищата млади градинари и се изгубва отъ очитѣ имъ.

Къмъ обѣдъ параходътъ трѣгва отъ Бекетъ. Необикновено движение се забѣлѣзва между градинитѣ, и отеднажъ, като по сигналъ, тѣ бързо хвърлятъ ямурлици и палта и подъ тѣхъ блѣсва униформата на български възтаникъ; съндѣцитѣ се разбиватъ и, вмѣсто градинарски сѣчива и стока, лѣсватъ оржия. Раздава се звукъ отъ рогъ.

— На оржие! — извиква поетътъ.

Изкача левентъ съ развѣто знаме, на което смаянитѣ пасажери прочитатъ: Свобода или смъртъ! — Слѣдъ него бързо се редятъ въ войнишки редове „млади, български юнаци“, съ пушки и левове на шапкитѣ. Лицата имъ свѣтятъ отъ бодростъ и мжжество. Останалитѣ пасажери се дръпватъ изплашено. Самъ капитанътъ на парахода се опѣтва да види и разузнае що става тамъ, ала довчерашниятъ тихъ хубавецъ пѣтникъ се изправя прѣдъ него: той е облѣченъ въ хубави възстанишки дрехи, строенъ, страшенъ и гордъ. Той опира револвера си въ гърдитѣ на смаяния капитанъ и му извиква:

— Азъ съмъ български войвода, момци ми сѣтѣзъ. Параходътъ е вече въ наши рѣцѣ и вие трѣбва да слушате моитѣ заповѣди!

Всѣки заема своето мѣсто.

Параходътъ „Радецки“ е заробенъ: той е длѣженъ да отнесе поета — войвода на Козлудуйския брѣгъ.

И той се отправя бавно къмъ него. Сълзи блѣсватъ въ очитѣ на войводата, кагато стѣпва на българския брѣгъ. Неговиятъ орловъ погледъ се